

de sønderjydske Ansøgere ikke til stor Skade for dem selv faar deres Jord alt for sent, og der derved bliver gjort dem Uret i Forhold til Ansøgerne i det gamle Land. Først og fremmest henstiller jeg til den højtærede Landbrugsminister, at Domænerne behandles som offentlig Jord, at det, der egner sig til Udstykning, naar rimeligt Hensyn tages til Bygningerne, bliver udstykket efter Bestemmelserne i Jordloven af 4. Oktober 1919.

Jeg vil derefter gaa over til at omtale Krigsinvalidernes, særlig Krigsenkernes, Stilling. Ifølge den den 5. Maj 1920 gældende tyske Lovbestemmelse i den tyske Krigsinvalidelov modtog Enker ved Indgaaelse af nyt Giftermaal en Affindelsessum af forskellig Størrelse, alt efter hvilken Rang Manden havde indtaget i den tyske Hær. En Enke efter en menig Soldat fik ved Indgaaelsen af nyt Ægteskab udbetalt en Affindelsessum af 1 000 Mark, en Enke efter en Underofficer 1 200 Mark og en Enke efter en Stabssergent 1 500 Mark. Disse Beløb svarer til Renten for et Aar. Invalideforeningen var af den Anskuelse, at et saadant Beløb kunde bevilges efter § 5 i Loven om midlertidig Understøttelse til Militærinvalidider og saadannes efterladte i de sønderjydske Landsdele af 1. December 1920. Invalidenævnet saavel som Raadet har ikke ment at kunne slutte sig til denne Opfattelse. At det ikke er bevilget, har medført, at enkelte Enker lever i frit Samliv. Da der ikke er Tale om nogen Kapitalisering, haaber jeg, at Invalideforeningens Henstilling til Regeringen om en Supplering af Loven af 1. December 1920, hvorefter der udbetales Krigsenker, som indgaar nyt Giftermaal, en nærmere fastsat Affindelsessum, vil blive behandlet med Velvillie.

Jeg har et Spørgsmaal af lokal Karakter, som jeg nok kunde ønske besvaret af de forskellige Fagministre. Mange af de smaa næringsdrivende, Haandværkere og Landbrugere fik af Hjælpelaanekassen tilstaaet Laan til en rimelig Procent og et aarligt Afdrag. Laanet blev taget med den Beregning, at til Efteraaret kunde Pengene skaffes til Veje ved Salg af Kreaturer, Produkter o. s. v., men Prisfaldet har krydset disse Beregninger, saa at mange af Laantagerne ikke ser sig i Stand til at opfylde deres Forpligtelser. Jeg vil henstille, om ikke den højtærede Finansminister kunde komme disse Folk til Hjælp, saa at Laantagerne i et eller to Aar kunde nøjes med at betale den fastsatte Rente, medens Betalingen af Afdraget udsattes, indtil der kom andre Tider. Jeg beder den højtærede

Minister tage denne Sag under velvillig Overvejelse.

Den højtærede Justitsministers Forbud mod Homøopaternes Virksomhed, af hvilke enkeltes Virksomhed har bestaaet i 35 Aar, har som forstaaeligt i Befolkningen fremkaldt Følelsen af unødvendig Haardhed, særlig da der paa Forespørgsel fra Homøopaternes Side til det sønderjydske Ministerium var lovet dem, at der intet vilde være i Vejen for Fortsættelse af deres Virksomhed. Forespørgselen, der blev fremsat i November 1919, fik følgende Besvarelse af det midlertidige Ministerium: „Paa Foranledning af Deres Skrivelse af 30. forrige Maaned undlader man ikke at meddele Dem, at Danmark ikke tænker paa at forbyde Dem Deres Næringsvej, som De har udøvet under preussisk Styre. Uden at kunne sige, at Spørgsmaalet allerede er løst i Deres Interesse, kan man dog meddele Dem, at man fra dansk Side i Princippet agter at anerkende alle for Tiden udøvede Næringsveje i Sønderjylland. Dette gælder for Tandteknikerne, og antager man, at De ikke behøver at nære Frygt for, at De bliver daarligere stillet end dem“. Skulde der ikke være en Mulighed for, at den højtærede Justitsminister kunde gaa lidt lempeligt frem overfor de Folk, der ønsker at bevare de under det tyske Styre erhvervede Rettigheder? Jeg beder den højtærede Justitsminister om at tage Sagen op til ny velvillig Overvejelse.

Der er talt meget om Lønreduktioner i Forbindelse med Spareproblemet. Men hvor langt synes man da, at Lønnen skal ned? Thi naar, som Tilfældet er hos os, Landarbejdere lønnes med 2—3 Kr. om Dagen samt Kosten, kan man sandelig ikke sige, at den yderligere kan nedsættes, thi saa bliver der intet tilbage til Familien. At der skal spares, indser vi ganske vist, men vi synes ikke, at Regeringen just har været heldig i Fremgangsmaaden, thi siges skal det højt og tydeligt, at Regeringens Løntillæg til Statens højeste Embedsmand paa 400 000 Kr. midt under den megen Tale om Lønreduktioner for Arbejderne ogsaa i Sønderjylland har fremkaldt den største Forundring, for ikke at bruge et stærkere Udtryk.

Den Utilfredshed, som jeg nu har omtalt, er ikke et Udtryk for, at vi er kedede over, at vort længe attraaede Ønske gik i Opfyldelse, tværtimod, derfor har vi alle, uanset hvad Stilling vi indtog i Samfundet, kæmpet Side om Side. Nej, Utilfredsheden skyldes nærmest, at det tager alt for lang Tid, inden vi sidestilles med Befolkningen i det gamle Land. Skaf os ikke alene lige